Un Jurnal de altădată

©Th3Mirr0r

- Proză
- Poezie
- Pictură

Un Jurnal De Altădată

Editura StudIS
adicenter@yahoo.com
Iasi, Sos. Stefan cel Mare, nr.5
Tel./fax: 0232 – 217.754

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
PETREA, MARIAN IULIAN
Un jurnal de altădată / Petrea Marian Iulian.- Iaşi : StudIS, 2014
Bibliogr.
ISBN 978-606-624-775-7

821.135.1-94

Pre-press, tipar digital şi finisare:
S.C. ADI CENTER SRL
Şos. Ştefan cel Mare, nr. 5
Tel.: 217 754

Responsabil editorial: Bârsan Ovidiu
Director editorial: Morosanu Grigore Paul

Cuvânt Înainte

Această carte reprezintă o frântură din jurnalul sufletului meu. Într-o combinație de proză şi poezie, închistând fragmente de trăiri personale, aduce la lumină regăsirea de sine, perioada de formare a omului iubitor de artă, ascensiunea cugetului pe cărările sufleteşti.

În paginile acestui jurnal se subliniază caracterul dominant al vieții, printr-o viziune cu adânci conexiuni filozofice, care nu va face altceva decât să pregătească mintea către expansiune, în spațiu şi timp.

Aceste scrieri au fost printre primele concepute, datând dintre anii 2005-2009. O parte din ele s-au pierdut de-a lungul vremii, însă au rămas aceşti stâlpi ai formării mele ca scriitor şi poet.

În secțiunea de final am inclus majoritatea picturilor create între anii 2007 - 2012 - şi dăruite ulterior celor dragi sau persoanelor care au avut mai mare nevoie de ele, pentru bucuria şi liniştea sufletească.

Dedic această carte în primul rând, persoanelor care au avut o însemnătate aparte, în viața mea, amintind cu respect prietenii mei de suflet, ***Dulcă Ion(Johnny), Perian Liviu şi Ana, Dumitraşcu Ioana Corina, Prescură Maria Alexandra, Joy Marie G. Solomon, Claire Pepito Quejano****.*

Apoi, această carte o dedic tututor iubitorilor de artă, vizuală şi spațial-temporală, care îmbrățişează naturalețea şi firea omenească, deopotrivă.

Nefiind uitați nici artiştii reali, ascunşi de la fața lumii, fie ca mulți dintre ei, necunoscuți încă, ai neamului românesc, să facă la rându-le, o artă, lăsând-o în vederea tututor, nestingherită, aducând spre lumină însăşi sufletul lor!

Petrea Marian Iulian
(Th3Mirr0r)

Prolog

“Voi fi numit un nebun
doar din pricina modului în care te privesc…
... dar în loc să priveşti nebunul,
te vei privi pe tine însuți…
Vei cunoaşte atunci că te privesc astfel,
ca să ştiu cine eşti!..”

Totul începuse cu mult timp în urmă, însă nu are importanță când a fost acel moment; fapt sigur este doar că... în singurătate, cineva stătea lângă porțile destinului; vise, împărtăşite, iar vântul… devenise tăcut; totul părea să fie normal - doar că… rămase ceața, în apropierea gardurilor de sârmă ghimpată străjuind porțile ruginite dintre cele două lumi. Deodată, sufletul surprinse şoaptele vindecătoare…
Era vocea unei zâne…

Cascada

Sunt Oglinda, spun mereu multor oameni; am fost învățat să arăt Viața, precum o trăiesc; sunt încă un copil, alinându-se în leagănul ei; am fost acolo, în planul astral - l-am văzut; cu sufletul meu; mintea mea l-a tradus, iar acum trebuie să arăt ceea ce mi s-a întâmplat, să spun ce se întâmplă cu mine în prezent, şoptind un cântec...
Cântecul Cascadei…

O dată cu apa, mintea mea va curge, pentru totdeauna ca un izvor răsărit din miezul muntelui, căutând căi întortocheate, strânse, să plece…Va coborî o dată cu învățătura unui suflet, arătând frumusețea naturii, fermecătoare ca întotdeauna.

Am acum un scop, o datorie: Să arăt Viața... care în zilele noastre, "Nimeni" nu pare să o recunoască; dar eu privesc frumusețea unui curcubeu, vrând să-l descriu, pictându-l… deasupra cascadei.

Mă gândesc departe...

Cugetând, mintea mea… acum, caută…

O surprind întrebând:
" - Ce culori, să aleg?"

Încă mai privesc...

Ce pictor ar trebui să fiu, dacă nu am culori?! Ce tablou ar trebui să creez, când privesc acum, deasupra, tunetele?!

Privesc din nou, înlăuntrul norilor violeți, dorind să găsesc acel porumbel pierdut... Vreau să-l întreb ce mesaj aduce din Cer, Jos, pe Pământ…

Rămân aici, lângă bătrânii pe cale să moară, ca mai apoi, să Trăiască… Le pun câte o întrebare:
" - De ce?"
" - De ce plecați?"
" - Unde vă duceți toți?"
" - Unde?!"

Şi veni răspunsul lor, printr-un porumbel, căzând, uşor, de sus, chiar în fața ochilor mei, spunând grăbit:
" - Ei au cuvântat: "În Cer" , după care dispăru în ceață…"
" - Ah, ce e natura omului, până la urmă" , spun într-o şoaptă, zâmbind…

Privesc iarăşi, acea cascadă; cât de mult o iubesc!!!

Apa, curgând, cu uşurință, printre degetele mele...

Mă scufund, o dată cu apa... Îmi spăl mintea neîncetat, ştergând amintiri...

Rămase doar un tablou, lăsat undeva, scris în cuvinte. Imaginile, sunt pretutindeni; încântătoarele sunete ale păsărilor, sunt auzite din nou, vorbind pre limba lor fără încetare...

" - Ah, iubitele mele privighetori" , spun din nou...

Şi o dată cu gândul meu, mă îndrept către mare, să ascult balenele, să privesc cele mai dulci dansuri ale delfinilor, să mă îndrăgostesc de ecourile sirenelor, să surprind frumusețea celor mai dulci poveşti de adormit copiii...

Sunt acolo, lângă nisip, ascultând valurile lovind cele mai dure roci de granit, iar sunetele lor, răsună ca în trecut, când am privit o cascadă. Văd pescăruşii, deasupra, iar ei seamănă cu micul porumbel întrebat de mine ce mesaj aduce pe Pământ.

Valurile, se mişcă aidoma unui mic izvor menționat în trecut, curgând dintr-o piatră...

Ah, ecourile munților! Cad într-o fântână, ce nu seacă niciodată, amintind de acei bătrâni, ce trăgeau să moară, ca mai apoi să trăiască, în şoaptele frunzelor... Ele, frunzele, cădeau jos, în toamnă, chiar când m-am născut...

Îmi înțep degetul în spinul unui trandafir şi o picătură de sânge, curge, ca apa.

Un fulger pe mare, răsare, iar lumea, parcă se năruie; dar culorile rămaseră, pictate deja, de cuvintele mele...

Întreb acum, uşor, într-o şoaptă, calul meu:

" - Mă vei duce înapoi în planurile astrale? Mă vei scoate în afara lumii în care am fost născut? "

Aş vrea să fiu acolo, în acel tărâm de vis, al zânelor...

Acolo, lângă cascada mea iubită, veşnic tânăr, precum eram cândva, la început...

Trecut-au anii

Anii au trecut...

Eram mic copil, apoi tânăr; acum, sunt bătrân - un fir de iarbă crescând pe o pajişte. Trebuie să cad, ştiind că un nou fir de iarbă, micuț, va creşte în acelaşi loc, după care să se piardă sub privirile celorlalți...

Voi fi cândva un brad, iar când timpul prielnic va veni, voi înveseli iar sufletul cuiva - de Crăciun, voi fi acolo, în casa sa. În vârful meu, va aşeza o stea, din rămurelele mele-şi va face cunună iar eu, întotdeauna, ca Spirit viu, voi exista... Tristețea-i voi schimba cuiva, cu bucurie; un el sau o ea, va să ştie atunci, fericirea… Fericirea unui copil, devenit peste ani, un tânăr.

Trecut-au anii mei… Sunt bătrân, acum...

Trecut-au anii când mă jucam în nisip, acolo, lângă iubita-mi mare; aveam un castel, minunat, care... în timp, preț de-o secundă, era, chiar dacă în următoarea, dispărea, înghițit, în apele mării...

" - De ce-ți faci castel lângă apa mării, copile? Valurile ți-l vor lua, ştii bine!"

" - Ah, da... ştiu, dar nu uita ceva: nisipul, aparține mării... Cum voi putea reține ce nu este al meu?! Cine va putea lua ceva ce nu-i al său?! "

Trecut-au anii, acum - şi tot acolo sunt, lângă mare... Îmi fac un alt castel ce nu va dura. Dar magia acelei secunde în care.. cu un zâmbet, îl voi privi, va persista... toată viața mea!.. Durează şi acum, când... bătrân fiind, îmi recit îndurerat, amintirea. Mă uit la tine, foarte bine ştiind că vei zâmbi fie şi preț de-o secundă; în zâmbetul tău îmi voi afla şi eu... Fericirea...

Ah, trecut-au anii mei, precum nisipul deşertului, căci venit-au furtunile, mutară dunele; oaza plină de viață încă rămase, acolo, undeva, retrasă, iar cei însetați şi-au găsit liniştea. Mergeau prin deşert, rătăcind, căutând să se odihnească, să se apere de soarele puternic, ce parcă din drum, căuta să-i oprească. Din când în când, observând oaza, alergau… să ajungă la ea. Dar acolo, nu era nimic altceva decât mirajul! Concluzia ar fi fost, acum:

" Merseră ei pe drumul cunoaşterii, însă doar locuitorii nisipurilor cunosc secretele dunelor... "

Trecut-au anii mei... Rămase ceva: amintirea...

Petale de trandafiri

Petale de trandafiri, căzând de sus, chiar pe mine… Briza de vânt, mişcând aerul, încet, conduse petalele într-un dans de tango, în jurul meu...

Dulcea mireasmă a petalelor, plutind în aer, întinzând cercuri, prietenoasă, acum îmi stârneşte simțurile, precum buzele senzuale ale unei femei, sărutându-mă intens, apoi, continuându-şi dansul.

Îmbietoarea melodie de jazz, îmi încântă inima, iar mintea, percepând acele tumultoase ecouri, sub pecetea notelor, primeşte admirația micuțelor păsări, dezvăluite prin cântecele lor de bucurie ce străpung aerul în cercuri, o dată cu briza vântului, mişcând petalele...

Îmi țin mâna stângă în aer, drept înainte, apoi o răsucesc repede, perforând într-o jumătate de cerc; o dată cu rotirea ei, îmi întorc corpul către dreapta, înapoi.

Țin picioarele ferm, pe pământ, cu vârfurile în interior, călcâiele rămânând precum rădăcinile unui bătrân copac; aplec un pic genunchii şi o dată cu ei, umerii îmi devin relaxați, găsind Echilibru…

Sunetele viorilor auzite pe fundal, ajung în urechile mele, într-o cale melancolică. Îmi închid ochii, inspirând şi… pentru o secundă, Natura este parte din mine, iar eu… sunt parte a ei; prin conştientizare, găsesc din nou, Echilibru. Expir şi notele pianului, mângâietoare, se suprapun acordurilor viorii; un sentiment de dor a cuiva primesc atunci când un sunet de saxofon, ca un claxon, răsare... Respir aer şi o dată cu el, corpul meu este plin de qi, dansul petalelor, devenind dansul meu, îmbătându-mă cu mireasma lor, dulce, intensă... Simt viața lor, energia... Ah... petale de trandafiri... Iubitele mele flori!.. Le privesc în mâna stângă, adunate, apoi, le las să cadă jos, în suflarea vântului, privind deasupra, oarecum uimit... " - Ce dans mirific! " , spun, într-o şoaptă. Aud o muzică: tango şi jazz... " - Ce lume minunată! " , spun, în mintea mea şi continui să o privesc, vrăjit. Acum, scriu pe o foaie de hârtie, ca amintire, trei cuvinte, mărturie la tot ce-am zărit:

Petale
De
Trandafiri...

Încă mă gândesc la tine, Joy Marie

Încă mă gândesc la tine, cea mai dragă dintre toți Prietenii mei, Joy Marie… Ai rămas doar cuvinte scrise pe o coală de hârtie, pentru unii însă pentru mine reprezintă amintirea unei femei iubite, din trecutul meu, larg precum cerul, adânc precum marea, umplându-mi ochii cu lumina sa...

Fie ca anii să se schimbe în jurul nostru, iar într-o zi, fiind bătrân, să-mi amintesc cuvintele sincere, în scrisorile noastre, spuse! Vom fi undeva, pe o bancă, zâmbind, ascultând chemarea vântului. Ca un sunet de nai, frunzele, în agitațiunea lor, va să facă zgomot, căzând uşor, uşor, jos. Nu a fost alegerea lor, de a rămâne acolo, pe pământ; a fost legea şi felul de-a fi al naturii ce a strecurat în norii ploioşi ai toamnei cele şapte culori de curcubeu. Dar ploaia… s-a oprit în acele zile…

Tot îmi voi aduce aminte de tine, Draga mea Prietenă, Joy Marie!.. Cu aceiaşi ochi voi privi la tine, curios precum un prunc, să văd de rugăciunea către Domnul nostru, pentru tine, a adus pace şi fericire, în viața ta...

Încă mă gândesc la tine, Joy Marie, ca în trecut, zi de zi, dorind în unele momente să fiu lângă tine, să te țin în brațe, şoptindu-ți aceste cuvinte:
" - Te iubesc, Joy Marie, draga mea Prietenă; Vreau să fiu cu tine, precum vrei şi tu" ...

O să fiu pe o bancă, atunci când bătrân fiind, voi privi cerul; amintindu-mi trecutul meu, voi zâmbi, găsind din nou fericirea, înainte de-a muri. Între timp o să-mi trăiesc viața aşa cum este. Ce minunată devine, atunci când îți permiți să iubeşti!!! Ajung să oftez, privind la cer, deasupra, cugetând la momentul când îmi voi închide ochii... Îmi voi vedea apoi o Prietenă, din trecut, fericită; o să ştiu atunci că rugăciunile mi-au fost ascultate şi încă o dată, voi zâmbi ştiind că voi urma o altă viață acolo, lângă cascada mea iubită... Apoi, privind către apă, voi şopti o chemare… va fi acelaşi sunet de nai, privind dincolo de lumea ce am cunoscut-o. În acea clipă, voi recunoaşte ceva: Pacea ce a fost găsită, din nou, din nimic...

Dar.. încă mă voi gândi la tine, Joy Marie...

Filă din jurnalul sufletului meu,
dedicată pentru ***Joy Marie G. Solomon***

Trandafirul şi prinţesa

Priveşte la mine
Cu ochii tăi, plini de onestitate
Şi-mi voi schimba culoarea petalelor mele în alb;
Priveşte la mine, plină de iubire
Şi-mi voi schimba culoarea petalelor mele în roşu;
Priveşte la mine
Cu mintea ta
Şi-ţi voi arăta micile picături de apă,
Curgând jos, domol, printre petalele mele, albe,
Priveşte la mine
Cu inima ta
Şi-ţi voi arăta micile scântei ale focului,
Ridicându-se sus, rapid, printre petalele mele, roşii...

Mâini drăguţe, ţinându-mă strâns, la pieptul ei,
Alb -
Spinii, înţepară sânul ei stâng
Şi o picătură de sânge curge,
Roşu -
Urmată de o alta,
Iar… şi iar,
Precum un izvor ce răsărise din munte...
Ea se uită la rana sa şi o dată cu ochii ei,
Argintii,
O dată cu frunzele mele, verzi, precum jadul,
Petalele mi se schimbă în roşu…
Micile picături de sânge mi-au acoperit petalele…
Ochii ei argintii au lăsat să cadă jos, în şiroaie
De lacrimi, o cascadă...

Ţine-mă strâns lângă inima ta,
Prinţesă;
Lasă-ţi lacrimile să cadă jos, uşor,
Deasupra petalelor mele...
Ţine-mă aproape de buzele tale,
Prinţesă;
Lasă-mi parfumul să te înconjoare
într-un sărut, în tăcere
Şi vei găsi atunci alinare, sărutându-mi petalele...
Ah, fie ca rana provocată de spinii mei
Să fie acoperită de mantia mea!

Îmbrăcată în roşu şi alb, vei fi,
În Armonie, prințesă!
Fie ca privighetoarea să cânte pentru tine
trilurile sale încântătoare
Iar din ochii tăi, acele lacrimi,
Sincere, pline de dragoste şi pace,
Cristale şi diamante, fi-vor ele!

Şi o să-mi schimb culoarea petalelor mele în alb,
Când ochii tăi sinceri vor privi la mine;
Şi o să-mi schimb culoarea petalelor mele în roşu,
Când cu dragoste, mă vei ține;

Şi-ți voi arăta micile picături de apă,
Curgând din izvorul inimii tale,
Precum o fântână ce nu seacă niciodată…
Şi-ți voi arăta micile scântei de foc,
Răsărind din ochii tăi,
Precum steaua dimineții, ce niciodată nu moare...

“Zile plăcute de primăvară”

Cineva își amintește frumoasele zile ale primăverii, culoarea florilor, cântecele minunate ale păsărilor, ce cântau amețitor. Acum, în acest moment, tot ceea ce rămâne, sunt dorințe... Timpul și-a spus cuvântul, susținând un adevăr: Primăvara a venit, o dată cu momentele sale înflorite, râul, pe lângă munte, curge, lin.

Îmi amintesc de versul apei, când mintea mea se întorcea la tăcere. Micile gânduri, erau pierdute în pădurea care acum… este doar o amintire - iarba verde, o căprioară alergând, micul fluturaș…

Momentele împărtășite descrise iar, cu același sentiment de bucurie, păstrează aspecte identice ale vieții, iar oamenii… se nasc, apoi… intr-o clipă, mor…

Primăvara aduce zâmbetul asupra părinților care privesc spre micul copilaș; el este doar un bebeluș - procesul nașterii aduse un suflet la viață.

Și acum, ar putea fi pe undeva, hoinărind, privind natura sălbatică, precum odată, în memoriile sale; e doar un bătrân, pe cale să moară…

În vremurile de demult, primăvara aducea înapoi poveștile de adormit copiii, iar sunetul liniștitor, era parte a unui cântec… unul minunat, despre mare, despre balene, cu delfinii ce parcă au venit în preajmă, auzind glasul sirenei…

Alte melodii se născoceau pre limba paserilor - cântece, păstrând același spirit, memorii care s-au reîntors… Cineva, în prezent, le simțea: o magie în atmosferă, precum a unei zi de naștere, imagine cu un prunc… ce stinge lumânările…

Fiece zi poate fi ca o naștere a cuiva, căci sufletul aduce primăvara mai aproape.

Altă poveste înainte de culcare, altă rugăciune, spusă în șoaptă, către Dumnezeu, până nu mai sunt temeri…

Cum va putea fi unul speriat de întuneric, dacă o rugăciune către Dumnezeu, aduce lumină?!

Chiar și moartea, este precum o plimbare în frumosul parc, o cale ce aduce în fața cuiva imaginea Raiului.

Zilele primăverii, sunt ca o naştere pentru unii ce cugetă la copilăria lăsată în urmă.

O dată cu trecutul transformat în prezent… nici o învinuire - cineva încă trăieşte, iar moartea… îl priveşte, tristă…

Muntele, căprioara, fluturele…

Spiritul, s-a trezit, în sfârşit, prinde aripi, iar acum… zboară... Zboară departe, deasupra şi totul rămâne doar o amintire, din trecut...

“Zile plăcute de vară”

Cineva îşi aminteşte frumoasele zile de vară, păstrând în suflet bucuria de a se plimba pe nisipul unei plaje, ascultând pescăruşii cum chemau eternitatea, cu țipătul lor pătrunzător - o limbă încâlcită, scursă din discursul veşnicilor oratori…

Se aud, apoi… şoaptele mării schimbătoare - valuri, împrăştiind picături de apă, în jur, înconjurând corpul surfer-ului,o dată cu fluierul salvamarului...

Castelele de nisip, lângă mare, sunt destrămate; fluxul mării a adus nisipul înapoi, în locul unde s-a născut; cochiliile radiază de lumină, precum oamenii când se roagă… către Dumnezeu, în cântece dictate de îngeri... Vântul suflă, din nou, iar căldura soarelui e simțită, ca în vremurile de demult…

Mintea, face o altă răsucire în arce de cerc - Armonie, deasupra inimii - perla unei centuri de salvare…

Acestea toate, combinate, au furnizat o încredere bună - aceeaşi încredere pe care o au oamenii, când se plimbă împreună, ținându-se de mână.

Urmele de paşi, observate pe nisip, acum, nu mai sunt…

Doar fluxul mării, rezistă. A luat amintirile înapoi, pentru totdeauna, până ce alt copil va veni, să se joace în nisip, cu micile sale jucării, - până ce alt pescăruş, căutând peşte, va face puțin zgomot, - până ce fluierul salvamarului va fi auzit, din nou.

Trecutul e trecut… prezentul e acelaşi…

"Zile plăcute de toamnă"

Zilele toamnei, veniră din nou, cu frunzele căzând uşor, uşor, către pământ; florile, cândva sclipitoare, acum sunt ofilite… dar aspectele lor sunt la fel.

Încă o dată, mintea priveşte în trecut, observând râul, curgând din nou - astăzi, lin, mâine, în grabă; rațele, ieri erau în viață - acum, zac, moarte... dar culoarea tabloului, e aceeaşi.

Copacii, ieri, parcă aveau costume verzi - astăzi, ciudat! Au o tendință spre roşu. Locuri dintr-un vis încântător - alte gânduri, acum împărtăşite… Ieri şi astăzi, sunt la fel...

Zilele toamnei aduseră ploaia; picăturile de apă, căzând, spălau praful străzii, cu acelaşi sunet confuz, precum ieri...

Strada e curată… Am văzut un câine, în apropiere, lătrând, apoi, o pisică, alergând… Ploaia s-a oprit, pentru un moment dar va reîncepe să se agite, confuză, ca în vremurile de demult - Mintea, la delir…

Delir arămiu, de toamnă.

Este la fel… Aceeaşi zi fericită de toamnă, poate să vină, ca o nălucă, bâjbâind printre frunze, cu acelaşi caracter ca înainte – moartă!

Zile ploioase, împrospătându-mi amintirile - fulgerul, o cheie mică, deschizând o uşă, sunetul de televizor, venind din cealaltă cameră, anunțând ştirile…

Aceleaşi zile ploioase, aceeaşi inundație : Imaginea frunzelor căzând, Vântul ce suflă în urechea mea, cu un sunet specific, Ploaia ce tocmai a început să cadă - m-au făcut fericit!… Fericit, precum eram pe vremuri, teleportat din trecut, în prezent…
" - Este la fel" ,
" - Este la fel" , a spus Toamna, şoptind…

Mă uit la acelaşi tablou atârnat pe perete, aud acelaşi sunet de ploaie…

Zile senine, zile ploioase,
Copaci verzi, copaci stacojii,
Memorii ale minții mele…

“Zile plăcute de iarnă”

Sezonul de iarnă încheie anul.

Vântul său rece suflă, împrăştiind zăpada.

Altă zi, amintită acum, cu fericire… Aştept nerăbdător ziua iubitei mele şi zâmbesc… îndrăgostit de ea, din nou…

Timpul, nu mai există şi nu are nici o vină… Ducând dorul clipelor copilăriei, am revenit într-un vers, pe o foaie, iar zăpada este peste tot;arată ca un adăpostpentru pământ…

Ce drăguţ!Vântul bate mai tare, grăbit, la început de Decembrie, unde… pe zăpadă, urmele paşilor mei, rămaseră amintite, pe-o alee…

Plec să-mi întâlnesc prietenii, să le vorbesc despre multe lucruri - despre vremurile vechi…

Vreau ca în iarna anului acesta să fac o săniuţă, pentru surioara mea. Va fi bucuroasă, jucându-se cu ea, zâmbind, înainte de culcare. Sper să audă şoapta îngeraşului, în visul său din mijlocul iernii…

Zile plăcute de iărnă – vin şi pleacă.

Las loc pentru altele, cu gând către primăvară… Alt an, alte sezoane.

Vremurile de altădată, au dispărut… în ceaţă!

Sunt trecut… Prezent, apoi, Viitor…

O întreagă evoluţie, adusă de Natură - Zile plăcute… momente împărtăşite…

Pelerini sub lumina lunii

Lună plină, de ce norii te înconjoară? De ce lupii… urlând în noapte, aduc teama către pelerinii care ca şi tine, cu sceptrele lor, țin în față lămpile, împrăştiind lumină?

Nori dragi, de ce înconjurați luna, pe o parte arătând lumina, iar pe cealaltă, întunericul? De ce pelerinii, ca şi lupii, vor găsi în curând, o cale spre tăcere? Întuneric, aflat în lumină - imagine a distrugerii… De ce norii ascund luna, din nou? Lumina, găsită în întuneric - imagine a creației…

De ce în loc de un urlet, acum, doar tăcerea rămâne?

Pelerinii îşi găsesc drumul în noapte, acoperiți de robele lor albastru-închis… şi … priveşte! O umbră apare... alături de lumină - lumina unei lămpi, atârnată într-un cârlig!

“ - Ah, plină de pericole este calea pe care merg!” a spus în mintea sa pelerinul care acum, priveşte în jos, spre picioarele sale, pline de răni, pregătit să înainteze, ascunzându-şi sceptrul sub lunga robă, păstrându-şi jurământul, protejând lumina…

Şi calea a fost găsită... Lupii caută să împrăştie teama… Dar, nu mai este nimic de pierdut, acum; ei simt şi se feresc… O mică lacrimă în colțurile ochilor lor - pelerinul găsise o lacrimă…

“ - Of, dragii mei lupi, de ce acum, vă supuneți?”

Puterile Apei, pe timp de lună plină, devin precum tunetele - se adună, iar vocea strămoşilor, şopteşte acum purtată de vânturi către Linştea… găsită în arhivele conştiinței…

De ce norii aduseră ploaia, iar durerea celor despărțiți a fost un început… al lacrimilor? De ce lacrimile născute din temeri nu au putut înlocui spațiul gol… dintre ei?

Pământul, arătase din nou, acum, semnele trecutului… Vânturi împrăştiind praf rostit-au jurământul celor despărțiți… Bun loc de a începe ploaia ce cade în sezonul de toamnă, iar cei ce aud sunetul caută un motiv de a trăi…

Nebunie în lumina fulgerului, ecouri ale unui lup ce caută-n noapte urmele celor dispăruți , care… nu mai există pentru că plouă…

“ - Cine va fi cel ce pretinde putere Apei?”
“ - Ah, altă dată, iubită lună, calea, să-mi arăţi! Unde e acel loc în care-ar trebui să fiu?... Adesea, cei care cautăm, găsim... Iar acum, batrâni şi slăbiţi, mai suntem!...”

Găsită-n umbră, lumina unei lămpi ne arată calea, iar sunetul ploii ne încântă urechile...

Steaua dimineţii, Fiică a Nopţii, a plâns din nou, aducând ploaia... Şi lumina zilei arătase o nouă stea, dar este prea departe...

“ - Cum poţi atinge limitele spaţiului?”, întreb... iar la asfinţit ochii acelora ce visează văd aburul inimii lor şi spun:

“ - Puteri ale Focului, îmbrăţisaţi Apa... “ şi precum o sârmă din Cer spre Pământ, un tunet, se iveşte...

Închidem jaluzelele...

Curentul vine şi pleacă, luna plină, răsare. Cine bănuieşte - sau ştie când picăturile de apă ale primei ploi, vor apare?

Când cineva se uită spre cer şi întreabă constelaţiile de ce alţii plâng, doar atunci poate realiza ce e acea fericire...

Dar apoi, fără un indiciu, cineva se plimbă pe o plajă - ce fel de limbă poate acela, folosi?

Cerul e albastru,
Marea e adâncă...
Iar fluxul şi refluxul...
Vine... pleacă...

Dar valurile au acelaşi dans; din cer, luminiţele, curg...

Mă întreb...

“ - De ce? “

Dulci memorii ale celor iubiţi, vin, apoi pleacă... o dată cu visele...

Dar, nu! Nu este încă timpul să întreb marea de locul unde va fi furtuna...

Întrebare în miez de noapte

Răspunsuri găsite, adânc, în mintea cuiva, atunci când se uită la cer, deasupra şi dincolo de ceea ce cunoaşte…

Cu uşurință, Moartea … păşeşte pe pământ.

Unii oameni uită de virtute, de dragoste , iar alții oftează - li se aude sfârşitul, într-o ultimă suflare...

Doar - doar de vor realiza ce greu e să strângi bunătate! Dar ce uşor le este să adune nebunie… Nebunia celor ce cred şi sunt numiți nebuni…

Of, dar pentru ei Totul e atât de uşor! Ei pot zâmbi, pot râde, dar au realizat câte momente şi-au părăsit, din viața lor?

Când nu le pasă, îşi uită sufletul , născându-şi un coşmar, cu gând de a-şi atinge scopul. Cu mândrie, vor spune că sunt puternici.

Of, dar ce amarnică este aşa-numita "alegere" a lor şi greşesc!

Păcat… unii dintre noi ştiu ce s-ar întâmpla! La întrebarea ta, răspunsul era clar!...

Ar trebui să ştii…

Noaptea cade, spui o rugăciune. Următoarea zi ar trebui să fie una fericită. Deci, găseşte-ți fericirea în tristețe, iar lacrima ce ai lăsat-o sa cadă din ochii tăi melancolici va fi astrul viitor al zilelor însorite.

Uită prin a nu uita, adună prin a nu păstra, iar aici, va fi vazută virtutea. Până şi lacrima ta va fi una de bucurie - un indiciu… Un indiciu spre locul unde fericirea poate fi găsită, unde nu există nici o amărăciune, nici pentru mândrie…

Ai întrebat de cuiva îi pasă de soartă? De ce stai acum, întrebându-te, dacă deja ți-am răspuns? Atunci, cum cineva ca tine, ce are credință, naşte îndoială?

Mai bine zi o rugăciune către Domnul nostru Iisus şi… lucru bun vei fi înfăptuit… Iar cei duşi spre rătăcire, poate vor face ca şi tine - să se roage…

Ori acum, o nouă zi…

Însuşi sunetul vocilor de dincolo, se pierde în ceață…

O față veselă

Punctele culminante ale vieții cuiva, cine le va înțelege? Poate, aceeaşi natură? Acelaşi prieten? Pe partea cealaltă, fiecare bătaie de inimă - un ceas, ticăind, transpunând trecutul în viitor… să semnifice oare Amintiri, reîntoarse?!

Sunt zile cu cer senin, dar cele ploioase arată un semn de viață. Sunt nopți cu lună plină, dar de ce?

De ce lacrimile sunt, pe cealaltă parte, Oază… în deşert?

Se spune că deşertul e plin de nisip, precum inima goală, ține ascuns un pământ sterp.

Se spune că oaza este un loc de odihnă - foarte interesant; la fel, când o femeie plânge, lacrimile ei, sunt mângâietoare. Se spune că trandafirul înfloreşte… ca şi oamenii, când învață să zâmbească; dar precum trandafirul, înflorit… apoi, ofilindu-se,tot aşa… oamenii, trăiesc, iar într-o zi de mâine, mor…

Când o căprioară aleargă prin pădure, nu este speriată de ceva anume; căprioara, doar aleargă… şi unii oameni încă mai cugetă că i-ar fi frică…

Câți dintre ei s-au întrebat dacă nu cumva căprioara, când aleargă, caută apă, ori vreun loc în care să se odihnească?!

Unii oameni, când fug de ceva - ascund o durere. În arhivele cele mai adânci ale minții lor, au luat o vină asupra-le. Ei uită să zâmbească!

Cei ce trăiesc în trecut realizează prezentul, se gândesc la viitor şi astfel sunt pierduți… Pierduți între real şi ireal… Nu mai sunt prezenți, însă trăiesc – se complac în melancolia trecutului şi doar viitorul aduce încredere, doar prezentul, înlătură lacrimi, - doar zâmbetul, aduce viața, - doar tristețea, moarte…

Demult, o copilă, a avut un mic animal - nu a fost un câine, ci un lup, sălbatic - arătase că timpurile trecute, se vor dezlănțui în prezent. Dar aşa inimă largă avuse micuța, de s-a uitat în ochii lupului şi el… a dispărut!..

Într-un fel, lupul reprezintă Luna, fiindcă aceste animale sunt caracterizate drept păzitori ai tenebrelor…

Alții, spun că sunt memorii negative, amintiri răsfrânse din trecut în prezent, bântuind...

Unele aspecte ale scrierilor mele, seamănă cu un delir continuat în forme înalte, ca şi zâmbetul tău, arătat doar în afară, adeseori. Fragmente ale scrierilor mele, demarcând linii simple... sunt astfel cuvinte cheie, ascunzând dedesubturile, în interior.

Realitate dură poți descrie, prin groază, gotic, fantezie. Este liniştitoare cumva, te face să te simți în viață; uneori, în melancolie...

Cineva, ca să trăiască, trebuie să respire... De aceea, pentru unii, poemele şi proza (ca de altfel orice tip de formă scrisă) , oricât ar fi de imperfect conform tehnicii literare, sunt precum aerul curat...

Dar uneori, ca să poată respira, unii au nevoie să învețe să zâmbească...

Răsplata minții

Minte şi Inimă – Conversații

Mintea - rece... ca gheața,
Inima - caldă... precum focul…
Întreb, într-o şoaptă:
" - Cu ce preț dorința inimii mele răsplăteşte mintea?"
Brusc, le aud conversația:
" - Minte?!... “
“ - Da, Inimă?!...”
“ - Minte?! “
“ - Da, Inimă?! “
“ - Ce nu e în regulă?! Ce s-a întâmplat?! Ce nu se potriveşte?! “
“ - Minte?! ...Aştept... Când acel răspuns, va veni?!. “
“ - Cu răsuflarea mea de gheață, Inimă, te voi nimici, căci acesta-i prețul care ți-l cer mereu... “
“ - Ah, Minte, cu mantia mea de căldură te voi înconjura, iar aceasta-i răsplata ce ți-o voi oferi… întotdeauna...”
“ - Atunci, Inimă, te voi provoca şi nici o pace nu va fi găsită în războiul meu împotriva ta... Până la sfârşit, vei cădea... Atunci, te voi îngheța... “
“ - Nu, nicidecum, Minte; folosing ochii fizici ca să vezi, nu mă face oarbă; ci dimpotrivă, îți spun, veselă: lasă gheața să fie deasupra gândurilor tale şi nu peste mine; îți arăt sentimente, precum vezi... În război, nu e nici o victorie din partea ta, ci doar pierdere... 1000 de gânduri, de va avea armata, chiar şi aşa, vei fi învinsă... Doar un războinic, îți voi trimite; unul ce nu va putea fi rănit , iar scutul său, mai puternic decât al tău, ca un diamant, impenetrabil, va reflecta răsăritul dimineții de după, dimineața când Mintea a pierdut războiul... Fi-vor gândurile tale o abilitate, însă războinicul meu, are Credință, are Voință. Deci, ține cont de sfat, Minte, nu fi oarbă... Mai bine ia pacea prin Pace, nu prin Război... şi drept răsplată, vei avea o cheie, către uşa fortăreței mele... Îți voi trimite doi războinici, unul de jad, altul de mercur, iar ei vor fi garda ta personală... Aceasta e recompensa mea pentru tine, Minte! Împlineşte-mi dorința, acum!...”
În acel moment, le-am auzit conversația...
A fost răspunsul întrebării mele...

Ciripit

Îmi amintesc nostalgic de acei clopoței șoptind în urechea mea de copil micuț; sunt în floarea tinereții acum, dar se întâmplă să am din nou acel sentiment de certitudine, vesel... sentimentul unui copilaş lângă pieptul mamei sale, acum, Natura... E aceeaşi iarbă verde, cea pe care mă odihnesc. O evadare, în miezul fericirii, să-mi crească întreaga mea ființă... Încă mai aud... clopoțeii aceia, coborând, tot mai jos, în urechile mele.

Mă voi vedea într-o zi lăcrimând, pentru o iubită, Femeie, a planurilor astrale... Ah, încă mai aud acele infime fluierături ascuțite, micuțele păsări sosind lângă mine, atârnând umbre în micul brăduț, plantat în partea din față a casei, la naşterea mea.

Inima-mi eliberează un oftat, dorindu-şi o moarte-n tăcere, iar apoi, imediat, o naştere... Un copil... Vedea-voi eu aceeaşi mamă ce m-a crescut? Apoi, acelaşi tată, alergând dupa mine, prin jurul casei, sa mă bată? Voi râde, de data aceasta, spunându-le ceva prevăzut, cu mult înainte de a mă naşte?

Vedea-voi eu acelaşi frate, ce acum, de mine-i departe şi poate țipând, afirmând acum că are credință în Dumnezeu, iar când îi vorbesc de El, să nu mă mai contrazică? Dar voi râde, ştiind că eventual el îşi urmează legea, iar apa, nu poate fi oprită din curgerea sa - şi este felul ei, natural... Picta-voi eu din nou, precum mai înainte, când aveam doisprezece ani şi închizând o uşă, aruncându-i cheia, cărările mi-au fost limitate, de mă trezisem ca un câine vagabond? Dar o să râd, ca şi acum, căci pasiunea pentru Artă nu e stinsă, rămâne în mine, nemişcată, precum micul brăduț şi cu ochii închişi, încerc să văd dacă de sus, de pe ramurile sale, păsărelele, vin, când le strig... Ele vin natural, fără chemarea mea...

O oglindă... reflectă totul... Nu voi avea dorință de a mă naşte iarăşi, căci sunt deja viu şi mort, în acelaşi timp. Sunt satisfăcut cu viața mea şi... e la fel... La fel va fi şi de mă voi naşte din nou... Din moment ce sunt în floarea tinereții acum, resemnat, aşteptând să îmbătrânesc. Ştiu că într-o zi, mă voi reîntoarce la brăduț dorind să regăsesc aceleaşi păsărele şi le voi asculta cântecele lor toată ziua...

Închizându-mi momentan ochii, căprui, cu pete negre, poate chiar argintii, ca ochii unui orb, voi reflecta cine-s eu, mereu...

Un copil mic, făcându-şi ocupație cu jucărioarele lui, dar de astă dată, jucându-se cu sunetele, având dorința de a retrăi în cântecele micilor păsări… ca un cântec de leagăn al unei poveşti de adormit copiii… Sunt deja parte a ei… acolo stau, căutându-mi sirena, strigând pe nume o balenă, pregătit să o întreb:

“ - Nu ai văzut-o cumva? “

Ar trebui să-ntreb păsărelele… dar, înțelege-voi limba lor? Prefer să le privesc printre crengile brăduțului, ascuns ca o umbră, în linişte…

Ce ciripit incântător au ele! Ar încânta mintea oricui, precum un cavaler, curajos, gonind pe calul său, de la nord, la sud, din est, către vest, căutând o misiune...

Ar trebui să întreb păsărelele care le e numele, stând acolo, sub copac, zâmbind…

Să le strig… să vină la mine, să-mi încânte simțurile, cu ciripitul lor...

Îmi voi înlăcrima ochii de veselie chiar şi în cele mai triste momente, doar ascultându-le ecourile, în cercuri, venind, iar... şi iar…

Acele mici păsări… Vor fi prietenii mei… Stau întrebându-mă acum:

“ - Ele sunt privighetori? ”

Unde e locul lor, dacă nu în câmpia magică plină de trandafiri…? Sau… ele sunt doar petale, în cădere? În acest caz le voi aduna pe toate, să fac o pătură, să-mi țină căldură…

Fi-voi eu acelaşi copil, mereu, arătând viața? Ar trebui să întreb păsărelele...

Dar… în acest moment, prefer să stau în linişte , cu ochii închişi, ascultându-le simfonia…

Ciripituri...

Phoenix

“ - E acolo, stăpâna păsărilor, Phoenix! “ spun, privind cerul.

Doresc împreună cu ea, să zbor… să-i iau aripile şi să călătoresc de-a lungul pământului; pentru început, o să merg către sud, să văd tărâmul gheții, să scot un zâmbet, când observ pinguinii pe acele mici cuburi de gheață, sărind de colo-colo, apoi, să se scufunde, cu repeziciune, în apă, permițându-mi să fac o poză, vesel, adunând părți din viața lor, ca într-o zi, să întorc pagina albumului, în grabă, iar de pe fața mea, să răsară, cu uşurință, culoarea unui zâmbet...

Apoi, în cea de-a doua călătorie a mea, doresc să merg în nord, unde ar trebui să găsesc Oceanul Arctic, în permanență acoperit de gheață şi privind soarele, acolo, deasupra orizontului, pe timp de vară, unde îmi voi dori să mă reîntorc, să-l văd dedesubt, la iarnă, când ar trebui să mă împrietenesc cu un urs polar, sau poate ... cu o focă?!

Mă întreb...

“ - Arăta-voi eu prietenilor mei, frumoasele poze când vor fi trişti?! Smulge-le-voi eu, de pe fețele lor, un zâmbet, precum aveau în trecut iar acum, nu mai este?! Găsi-voi eu în acestea o cale să le arăt o lume minunată, doar împrumutând, pentru o vreme, aripile păsării de foc, Phoenix?! “

Mă voi indrepta către est, imediat, în cea de-a treia călătorie ce-o voi face, ca să privesc răsăritul soarelui, pe pământ asiatic, dorind să țin o unică perlă în mână, doar pentru un minut mai mult, ca mai apoi, zâmbitor, să-mi pun o dorință şi s-o arunc în mare, înapoi de unde vine?!

Fi-va acea zi cu o semnificație în viața mea, precum copacii au, pentru multele păsări?

Va fi o şansă cumva, să găsesc un alt suflet, ca şi mine, să-mi arate… momentele sale împărtăşite de tristețe şi bucurie, descrise în cuvinte, precum formele muntelui mijlociu, unde rocile… cad, vrând să ajungă-n vale, - unde printre palmieri, sălăşluiesc statuile antice, expresii artistice, ale multor sculptori, ale acelor timpuri…

Parcă văd iar oamenii, acum, mergând pe acea alee… oare toți vor să privească uluiți calea mitologică a naturii, ce-şi arată frânturi din ea, de-a lungul călătoriilor?!

Precum în poveştile antice, Phoenix, pasărea focului, ce se-arată urcând pe cer, sus, tot mai sus, să ducă sufletele oamenilor, de dedesubt, către locuri cereşti, se agită în soare?!

Mă voi îndrepta către vest, ca să privesc apusul, un soare galben formând paleta de culori, ce trebuie s-o găsesc, sau poate acel pictor ce-a animat totul, să se întâmple în aşa mod, precum la apus se odihnea sfârşitul zilei, gătindu-se pentru luna ce în grabă urca sus, neîncetat, ori cei romantici, să nu se mai sature privind-o cu agitațiunea inimei lor, precum albinuțele, lângă o floare, să descrie cercuri împrejuru-i, cu dorință de-a simți emoții multe, tot mai multe, iar scânteiele mici ale focului, în fața lor, să rămână în amintiri pentru totdeauna…

Va semăna cu aripile păsării Phoenix , deschise larg, pe cer…

Mai devreme, albastru cu alb, iar acum, galben amestecat cu oranj, roşu şi violet, formând culorile vieții, şapte la număr, spectrul luminii?!

De voi găsi vreodată acea pasăre, o voi ruga să-mi dea aripile sale - şi deşi e un mit, pentru unii, pentru mine, e real, iar numele ei e Pasărea De Foc, PHOENIX, reprezentând vise, acoperite acum, de un sigiliu.

Aripi deschise larg

Aripi deschise larg, au îngerii, zburând sus, printre norii cerului; noi, oamenii, privim de jos, căutând cu privirea înălțimile după acei îngeri, să-i întrebam de ce micul porumbel numit Pace, e plecat. Contează pentru unii bărbați şi femei, să găsească acolo sus, acel loc unde-i numai dragoste, dar mai întâi, să o caute în inimile lor…

Aripi deschise larg, au lebedele. Priveşte-le acolo, de-a lungul marelui lac, dând din aripile lor, în apă, creând unde, tot aşa cum mulți bărbați şi femei îşi varsă lacrimile lor - sunt observate părți din visele lor, frânte, iar ele seamănă cu multele pietricele, stând acolo, în claritatea apei, iar copiii, culegându-le în buzunarele lor şi imediat arătându-le părinților, trăgându-i de mână, spunându-le:

“ - Iată!!! “

Iar ei, la rândul lor, răspunzând amuzați:

“ - Ce pietricele frumoase ai cules, copilul nostru drag!... “

Aripi deschise larg, au multe din visele oamenilor…

Nu-ți poți aminti unul de îndată ce timpul somnului a trecut?! Te trezeşti amintindu-ți părți din el şi cumva, de-a fost unul frumos, doreşti să-l fi trăit… sau… măcar o mică parte din el, în realitatea ce-o înfrunți zilnic… Doreşti să zbori, să pleci, precum acele păsări ce le priveşti toamna, călătorind, zilnic?! Ți-ar satisface acestea curiozitatea de-a cunoaşte locul unde vor pleca sau, deja ştii?! Ai dori să le urmezi, primind aripi, ca mai târziu să le găseşti cuiburile şi să aştepți ca alte păsări, să se nască? Ar descrie acestea procesul vieților noastre, precum atunci când o pasăre are cuibul distrus, să-şi facă altul, şi tot aşa… întotdeauna, fără de încetare? În problemele zilnice ale vieții tale, fii precum păsările şi te vei muta dintr-un loc în altul, fiind vesel să trăieşti viața aşa cum este, cu momentele sale de bucurie, sau cu cele triste, dar la sfârşitul acesteia, vei putea obține acele aripi pe care le năzuiai şi vei şti ce simte o pasăre privind pământul, de sus, apoi, chiar în acel moment, sufletul tău, va zbura... Va zbura ca şi acum, de iubeşti, iar sentimentele, aripi deschise larg…

“Ai zbura printre nori, căutând ceilalți îngeri?!... “

Zburând Printre Nori

“ - Priveşte-i! Nori albi, al unui Cer, al meu, al tău…”
“ - Chiar aşa de mult contează? oricum, sunt atât de departe… atât de departe de noi… în loc să întrebăm “ de ce ? “, mai bine să aducem acei nori aici, chiar în fața noastră! “

N-ar fi drăguț să-i atingem, să le dăm nişte forme, precum un pictor, desenând la început, nişte linii, apoi, făcând mici contururi, ca în final, să le împlânte culoare din paleta sa?!

Dar, vezi tu, pentru asemenea nori, sunt necesare multe tipuri de pensule, multe forme , combinații de culori… Nu e la fel ca atunci când priveşti în jur, observând oamenii, zilnic, numărând diferențe?! Şi încă te mai minunezi de ce norii nu sunt aici pe pământ , ci sunt acolo, pe Cer?! DE CE? Pentru că e o lege naturală; Noi, oamenii, trăind aici, împreună, sau, cel puțin, presupunând că trăim în pace şi dragoste, vom merge acolo sus, într-o zi şi fiecare va avea un loc după faptele sale din timpul vieții…

Vom merge acolo sus, iar unii dintre noi, plini de dragoste, vor atinge pentru o secundă acel curcubeu, îşi vor lua pensula ca să fie aidoma un pictor în ploaie, desenând cumva, nişte linii… Apoi, vine vântul, suflă peste ele, amestecă rând pe rând culorile, formând norii, împrăştiindu-i, precum picăturile de apă ce le vedem acum, aici, în fața noastră, pe jos…
“ - Chiar plouă?! “

Întreabă un copil, trăgându-ne de mâini… Ne aruncăm o privire înapoi, întorcându-ne corpul şi încercând să ne dăm seama cine este… Observăm ... că nu era nimeni... Încă ne întrebăm de a fost imaginația noastră sau de a fost real…
“ - Un înger ne-a atins mâinile?”

Stăm, pentru o secundă, melancolici… sau poate vom privi sus şi vom vedea uluiți ce pictor a desenat pentru noi… În mijlocul inimilor noastre, dăm naştere unei speranțe, una micuță, ca să ajungem acolo, să atingem norii violeți... Nu e ceva miraculos, ceea ce Dumnezeu a creat pentru oameni? El a creat o întreagă lume ca în basme...

A desenat totul, până la cele mai fine detalii, în doar şapte zile! Întrebarea este: putem desena acum norii, pe o bucată de hârtie , iar ei să aibă culorile noastre, reprezentându-ne sufletele?!

Ai prinde aripi doar privind cum apare sufletul tău pe tablou, precum şi eu, fiind o oglindă, deja, arătându-ți-l pe-al meu?

Toți am putea zbura printre nori... Vom primi aripi când iubim…

Acel mic băiețel ce ne-a tras de mâini, a fost poate îngerul nostru păzitor!

Când ai fost copilaş spuneai acea rugăciune micuță... Îți mai aminteşti?!

Dacă se întâmplă că ai uitat de îngerul tău păzitor, ai zbura printre nori, să-l cauți?!

Concluzie:

Dacă doreşti să zbori şi ai nevoie de aripi, caută în interiorul sufletului tău micul copilaş…

L-ai observat acolo, lângă colțul patului, rugându-se? Doar du-te acum la un băiețel sau la o fetiță şi roagă-i să-ți deseneze un îngeraş zburând printre nori…

Vei fi uluit de ce vei conştientiza; nu vei vedea poate un tablou plin de frumusețe precum ai putea picta tu, poate încă va arăta chiar ciudat, doar nişte schițe... ... linii, la întâmplare, precum versurile unui poem, fără de rime, dar vei observa zâmbetul pe care nu îl mai ai; ia deci acel zâmbet venind de la micuții aceia, în interiorul inimii tale, ține-l acolo, să-ți vindeci rana, apoi, te vei vedea sigur zburând printre nori...

Căutând un înger

Unde eşti, îngeraş al păcii? Că doresc să o regăsesc, să o văd împrăştiată de aripile tale, în toată lumea…

Unde eşti, îngeraş al iubirii? Că doresc să văd oamenii zilnic arătând-o, ca şi tine, când ne trimiţi micuţul porumbel, în timp ce noi, uluiţi, privim către Cer, unde se reflectă sufletul nostru!..

Unde eşti, îngeraş al dreptăţii? Că doresc să-ţi arăt ce ne face răutatea străveche, nouă, oamenilor, orbindu-ne ochii cu ura sa, sau cu indiferenţa - şi uneori încercăm să credem în Dumnezeu cu tărie, privim haosul răsărit al timpurilor întunericului; privim acolo, către Cer, să vedem semnele viitorului, reflectate spre nori, culori de indigo, întunecate, de furtuni…

Eşti acolo, îngeraşule?

Vei veni aici la noi, cei cu credinţă, să ne dai un răspuns inimilor noastre?

Vei face asta? Când?

Unde eşti, îngeraş al virtuţii?

Noi, cei care încercăm să ne păstrăm credinţa, te căutăm. Pentru moment, eşti în inimile noastre care te caută în mijlocul norilor, deşi adesea e vreme înceţosată…

Un tunet, răsare, dintr-un moment în altul, apoi… linişte. Ar fi acesta un semn ca tu eşti acolo, Fiinţă iluminată a raiului? Ne vei învăţa mereu să fim sinceri în inimile noastre, iar când cădem în deznădejde, să vii spre a ne salva?

“ - Unde eşti? “ , întrebăm noi acum, cu voce tare…

Dar gurile noastre nu mai au glas , ecourile noastre nu trec de poarta dintre lumi…

„- Ne vei ajuta să găsim cheile?! Noi, cu credinţă şi speranţă, te strigăm zilnic, căutându-te în tot locul… Privim la semenii noştri şi… ce trist! Îngerii păzitori... nu sunt de găsit…

A fost destinul unora dintre noi ca să ajungă să nu mai creadă în Dumnezeu, iar îngerii , privind acestea, să plece? Chiar mereu ne-am renegat natura noastră de oameni, permiţând urii şi distrugerii să ia control asupra minţii , iar mai târziu, asupra inimii?

De ce toate acestea, îngeraş al virtuţii? “

Este mâna destinului?

Noi, oamenii, ar trebui să fim în Rai, ca şi tine, fiind prin scopul firii născuţi pentru asta; oare uităm însăşi taina şi izvodul vieţii?

Îngeraş al virtuţii, ne vei ajuta pe toţi să dăm răul deoparte şi să îmbrăţişăm binele?

Ne vei ajuta să ne căutăm Îngerii păzitori şi înconjuraţi de lumina lor, să păşim afară din întuneric? Nu ar mai fi apoi războaie, râul masiv de sânge va seca, vom trăi atunci în pace, iar ochii noştri vor arăta fericire, inimile noastre vor căpăta iubire şi blândeţe, minţile noastre vor cugeta spre îndurare şi dreptate, apoi din sufletul nostru va curge, în culori, un curcubeu…

Armonie...

Toate acestea, doar căutând un înger...

Dimineața de după

Împrejur, linişte…

În linişte, o umbră... Umbra, o femeie. Ea stă acolo, pe o bancă, plângând..

O lipsă a încrederii - încredere pierdută, căci acolo, pe pajişte, îşi găseşte o pace eternă, bărbatul - în brațele ei, încet, încet, murind... Destinul - uneori, are propriile sale acțiuni, situații ireversibile, precum acum, când cineva e sănătos , iar apoi… cade, deodată şi moare… Dar femeia, stă acolo, lângă bărbatul ei, îşi aminteşte momentele frumoase înainte ca ele să dispară - şi plânge... Ea îşi aminteşte că în urmă cu o zi, el îi returna zâmbetul, plin de viață! Iar acum, momentele vesele, nu mai sunt… ci deodată, dispărură, din cauza unui conflict, într-o dimineață de după. Un conflict văzut ca într-un lanț întâmplător al morții, căci bărbatul ei se chinuia să trăiască…

El nu are nici o voință, să plece…

- "Doresc să mă întind jos pe iarbă, soția mea. " , şopteşte el, încet, abia respirând , iar ochii înlăcrimați ai femeii sale, privesc către el, ca şi cum ar implora să rămână în viață…

Ea-l trage jos de pe bancă, acolo, pe iarbă, îl ține drăgostos în brațe, iar părul ei mătăsos îi acoperă fața, precum noaptea acoperă stelele…

Îşi închide ochii vrând din nou să simtă celălalt suflet, să-i dea viață, să-şi împartă viața proprie…
" - Stai cu mine… Nu mă părăsi…" , îi spune ea, printre lacrimile care curgeau ca într-un râu, iar corpul, îi tremura, pe măsură ce îşi apăsa buzele sale într-un tăcut sărut al vieții, al unei dimineți de după…

El respiră normal acum. Atacul de inimă s-a oprit; cantitatea de sânge şi oxigen dintr-o zonă a unui muşchi al inimii este deblocată, iar el, trăieşte…

Toate acestea datorită Voinței lui Dumnezeu de a face fericită o soție iubitoare, schimbând mâna destinului, într-o dimineață de după...

Porumbel ceresc

Ah, drag porumbel, venit-ai la mine să-mi binecuvântezi ziua lângă fereastră, în acest loc unde, în tăcere, îmi adun părți de credință şi mă rog...

Ar trebui să-mi exprim, drag porumbel, admirația, printr-un zâmbet întipărit pe față , la sosirea ta?!

Eşti trimis din Cer, dragul meu, în semn de pace - una singură, care se pare că e uitată încetul cu încetul de semenii mei.

Un dar divin pe care unii încă îl mai aşteaptă. O binecuvântare sau, cumva, aripile tale devenit-au roşii de sângele nevinovaților?!

Trebuie să fii un mesager ceresc, drag porumbel, aşa că... poartă mesajul acesta peste tot...

Unii oameni s-ar putea trezi şi prin ochii lor, sufletele se vor reîntoarce la viață - iar de sus, Binecuvântări...

De undeva, va fi auzit un zgomot - un tunet va apare, dintre norii violeți...

Va ploua în deşerturi până ce nisipul se va transforma în pământ...

Ar trebui să crească acolo flori rare pe care noi, oamenii, nu le cunoaştem, iar steaua nordului va licări de fiece dată, ca martoră a dimineții de după...

Acum, porumbel ceresc, îmi vei arăta ce e scris pe aripile tale?! Vreau să ştiu ce mesaj aduci, pasăre a păcii, albă, reprezentând sinceritatea!...

Mesajul era :

“ O bucățică de rai există întotdeauna în inima ta, dar numai atunci când iubeşti cu adevărat..."

Răsărit de-a lungul oceanului

Oceanul, în toane, pe vreme de furtună, e ca atunci când o mână delicată pictează cerul, chiar acolo, de-a lungul oceanului.

Îmbrățişând răsăritul, valurile împrăştie apa printre stânci, iar farul, în ceață, aruncă o rază de lumină precum soarele acela, cu razele sale portocalii, din ocean, răsărind...

Printre pescăruşi, se distinge un sunet...

Sirena, îşi cântă povestea vieții , stând acolo, lângă pietrele țărmului, sub răsărit, iar razele se disipă prin părul ei blond închis...

Lumina se reflectă în micile picături de apă, împrăştiate zgomotos, când oceanul loveşte pereții de granit ai farului... chiar acolo...

Acolo unde mâinile delicate ale unei femei, au pictat un Răsărit de-a lungul Oceanului...

Bătrânul şi tânărul – Prolog

“Ah, mulți ani am, dar, atât de puțini... şi pe cât de puțini ani am, pe atât de mulți, mai am de trăit!"

Bătrâne, spune-mi încă o poveste
Aşa cum în trecut, obişnuiai!
Tânjesc, nerăbdător, după poveţe
Răsfrânse de la suflet, prin viu grai;
Adun în ochii mei senini
Numai bucurie,
Uitând, pentru o vreme, grijile, în mărăcini,
La auzul vorbelor tale, în suflet, armonie...

Ş
I

Tânărul, privi către bătrân
Amintindu-şi de clipa-n care îl zărise prima dată,
Neliniştit, foindu-se pe sub salcâm,
Ațintindu-şi din când în când ochii în sus,
spre coroana înfoiată,
Rămânând brusc, neclintit, precum o stâncă, meditând, în tăcere...
“ - Uite acolo, printre rămurele! “ , exclamă el, cu bucurie-n glas...
Lacrimile-i curseră, când păsărelele, în palmele-i întinse, găsit-au un popas...

Bătrânul şi tânărul - Cugetul sufletului

Oare, care dintre voi, va cugeta la toate
lucrurile pe care sufletul, în fiecare zi,
vi le şopteşte?!
Oare, câte clipe s-au scurs, de când în versuri
am redat cuvinte-cheie,
iar dincolo de ele, o poveste?!
Oare, care dintre noi, va spulbera, măcar
pentru o clipă, tăcerea,
Suflet liber, prin felul său de-a fi, natural,
suprimând cu şoapta sa, durerea?
"Se va spulbera, măcar pentru o clipă, tăcerea?"
Oftează îndelung, sufletele unora, din jurul meu,
Din când în când, nutrind un dor, de-a fi
acolo-n Cer, cândva, în loc promis de Dumnezeu…
Ofteaza îndelung, sufletele, din jurul meu,
Şi cuget uneori,
de misiunea-mi duc, spre-ndeplinire,
Cu voie bună aşternută-n calea ce-o străbat,
prin viaţa asta, plin de mulţumire…

Deşi cuget uneori, plin de mulţumire,
Câteodată stau la margine de drum, pentru o clipă,
odihnă să-mi găsesc,
Tot aşteptându-te pe tine, cu gând să îţi vorbesc…
Privirea-mi caută iar spre cerul 'nalt,
s-aud acelaşi glas, ce-mi pare îngeresc.
Să fie oare un ecou prelung, vrând
să-mi aducă pace-n sufletul înlănţuit
de-un plan lumesc?
Norii, se scaldă-n vânt,
schimbându-şi forme şi culori
Şi-aş sta acolo… pentru totdeauna,
ca să-i privesc, de mii de ori…
Vreau să-mi aflu calea dreaptă,
pe care o să merg neîncetat,
Iar sufletu-mi, copil, să fie,
pentru totdeauna, neschimbat
Şi toate câte voi vedea, cu drag,
Să le împartăşesc şi altora,
Durerea să şi-o lase, pentru o clipă,

La fel ca mine, privind acolo,
spre cerul ce sufletul, ne-alină...
Ah! Nimeni pe această lume,
nu va şti durerea sufletelor!
Oare câți, vom înțelege scopul omului pe pământ?
Mulți caută iubire,
dar pe cine iubesc ei, înainte de toate?
Când le spui de Dumnezeu,
te cred nebun şi-n tăcere, stau deoparte…
Şi-atunci, va să vină întrebarea: "Cine e nedreptul?"
De acolo şi îndemnul către suflet: "Sfarmă lanțul!!!"
Iar unii, care nu vor înțelege,
într-un târziu, la toate ale sufletului, vor cugeta
Şi nu vor face iarăşi ca savanții,
despre dogme, căutând a se certa,
Că vor fi liberi, să iubească toate ce-s pe lume,
Iar bogățiile lor, vor fi doar…
lucruri pe care alții, să le-adune.
Prețui-vor mulți semeni de-ai mei, poate… o calitate,
Ori… eu... încă un nebun,
căutând în sufletele lor, virtute…
Of… toate-s trecătoare, aici, în lumea asta,
Ca pietrele din munte, căzând,
adâncind prăpastia…

Cartea vieții – Prolog

Noi, oamenii, ne trăim viața diferit, înconjurați de întuneric sau lumină; aici, în această carte, este prezentat, prin cuvinte scrise, Pământul zilelor noastre.

Aceasta este Cartea Vieții, arătându-ți adevărul - Adevăr despre cine ești; Adevăr despre cine sunt; Adevăr despre cine sunt ei; Adevăr despre multe alte lucruri...

Fie ca aceste cuvinte scrise să arate focul inimilor noastre! Fie ca aceste cuvinte scrise să arate cascada sufletelor noastre! Fie ca lumina să fie văzută din cuvintele ascuțite precum săbiile, iar când privești dincolo de ele, raza lor, să fie extinsă, larg, precum cerul, limpede!.. Doar privește sus... Nu sunt nori! Împăciuitoare imagine a dimineții - fi-va ea arătată în fața ochilor tăi! Ochii tăi, vor fi apoi umezi, înlăcrimați, deoarece ai afla adevăr în privința drepturilor noastre. Avem dreptul să fim fericiți, zâmbind, privind amuzați joaca copiilor noștri; avem dreptul să fim fericiți, iubind, iar apoi să ne uităm în ochii celor ce-i iubim, înainte de a pleca...

Vom pleca de aici, urmând viața de după, în locuri diferite de cele ce vedem aici, cu pace în sufletul nostru, fără de teamă, cu bucurie în ochii noștri, fără de lacrimi, iar cei iubiți de noi, ducându-ne dorul aici, cei iubiți de ei, așteptându-i acolo...

Apoi, găsit-am noi scopul vieții și fericiți suntem noi, la sfârșitul zilei, zâmbind, deodată închizându-ne ochii...

Noi visăm... Visăm, călătorind departe... Visele copilărești, încă vom mai avea, când vom deveni bătrâni, amintindu-ne de zilele fericite ale părinților noștri, când ne-am născut, amintindu-ne de micile noastre jucării, scuturându-se și făcând zgomot deasupra leagănelor noastre care mai târziu au fost fie vândute, fie depozitate undeva, într-un garaj prăfuit, piese ruginite ca trecutul nostru...

Amintindu-ne de micile noastre animale și de bucuria citită pe chipul lor când ne zăreau în pragul ușii, amintindu-ne de prietenii avuți în trecut și care, mulți dintre ei, dispăruți precum vântul, într-un loc sau altul, amintindu-ne de încă multe alte lucruri, punem în balanță greutățile, întrebându-ne dacă în timpul vieții

noastre am fost drepți, apoi, deodată, adevărul eliberându-ne, precum energia unui nor violet, slobozind un tunet, chiar de acolo de sus, căzând în miezul sufletului nostru…

Despre acestea e vorba în Cartea Vieții - despre mine şi alții ce scriu cuvintele pe care sufletul le dictează, depre tine, cel care citeşti ceea ce am scris, despre prietenii mei, prietenii tăi, despre strămoşii noştri, despre răspunsuri, despre VIAȚĂ...

Ai dori să vezi viața prin ochii celorlați?!

Atunci, arată prin cuvintele tale că o vezi; ai vrea să ştii unde e regatul în care nu moare nimeni?!

Atunci, arată dincolo de vorbele tale unde este. Priveşte bine în jur!

Ai vrea să vezi peisajele naturii, multele ei tablouri, când sezoanele se schimbă?!

Atunci, caută spre cer, în timpul unei nopți de lună plină, priveşte stelele, licărind, priveşte soarele dimineața, venind; vei vedea acolo pe cer steaua dimineții, uşor, foarte uşor, murind, dar născându-se din nou, după apus... un nou ciclu a început, iar ochii persoanei iubite de tine, acolo, lângă tine, încântători, senzuali, alinând, relaxând, te va face să realizezi Viața, văzută prin ochii celuilalt...

Vei vedea ochii săi verzi, precum frageda iarbă a primăverii; vei vedea ochii săi roşii, precum caldele culori ale verii; vei vedea ochii săi galbeni, precum frunzele copacilor, toamna; vei vedea ochii săi albi, precum micuții fulgi de nea, iarna…

Apoi, ochii tăi vor amesteca verdele cu roşu, galben şi alb, transformând culori, precum cea a cerului pe care îl priveşti, albastru; într-o secundă, se transformă în maro, apoi, vişiniu - iar în final, violet...

Întorci şi răsuceşti acest tablou, pe o parte,
constatând că tocmai ai aflat ceva foarte adevarăt:
Eşti un pictor, acum...

Ai realizat, prin ARTĂ, o copertă, pentru o carte:

Cartea Vieții...

Note pe portativ – Prolog

Trecut-au anii mei, dar notele au rămas aceleaşi; ele se întrepătrund, căzând, precum frunzele de tei, în urma paşilor mei...

Încă un pas mai fac; țin ochii închişi; nu vreau să văd… O vorbă spun, în şoaptă, apoi… tac; în mijlocul naturii, mă aflu, acum, unde poposeam cândva, să îmi odihnesc sufletul meu chinuit… sunt acolo, în grădina mea, ținând în mâini… lira… Apoi, uşor, pişc întristat câte o coardă, pe rând şi… altă notă, survine, una după alta, căzând… Mă regăsesc deodată, tânăr , apoi, mă trezesc prunc, zâmbind... Desemnez primele trei coarde ca fiind ale primăverii şi de îndată înverzitu-s-a totul, în jurul meu; o dată cu primele note descrise, înfloriseră copacii şi parcă privesc acum, încântat, printre ramurile lor, răsăritul… Gândul, pleacă, uşor, depărtându-se de astă lume, înspre Dumnezeu… Apoi, încă trei coarde ating şi soarele verii îmi încinge fruntea, liniştindu-mi mintea; îmi revizuiesc conştiința, mustrându-mi păcatele, ca să merg mai departe şi încă un pas… încă unul, a mai rămas…

Soarele mă atinge cu razele sale, blând … iar eu, smerit, îmi plec ochii. Mă aşez, în genunchi, pe pământ şi degetele ating, uşor, alte trei coarde , când apare toamna, rămânându-mi doar un dor, aprins, chiar în mijlocul pieptului, iar ochii-mi caută ageri, spre 'naltul cerului - şi… aşa-mi privesc eu norii... Frunzele, în jurul meu cad, împresurându-mă, iar vântul toamnei, în şoapte, mă alintă… Îmi amintesc de multe lucruri pe care încă le mai iubesc, inspir adânc aerul îmbătător… Simt şi eu, în sfârşit, că trăiesc!..

Acelaşi gest mecanic şi alte trei coarde descriu cu iuțeală, note… Apare iarna, iar fulgii, cad…

Din ochiul meu drept curge o lacrimă, dar ea… îngheață, aşteptând primăvara…

Soarele, amuțise deja şi... într-o clipă, era noapte… Pe cer, în mijloc, norii ascundeau, din când în când, luna…

Eram acolo, privind către stele, iar ele, rând pe rând, cădeau, o dată cu notele mele...

Erau înşirate pe portativul sufletului...

Note pe portativ – I

*Notele curg, pe portativul sufletului meu...

[D]imineața revenise, în sfârşit!
[O]glinda reflectase un apus, printr-un răsărit…
[R]ăsare soarele, o dată cu luna -
[E] noapte sau zi, devin totuna...
[M]omentele survin, pe neaşteptat -
[I]magini vii, pe-un colț de iris, înlăcrimat…
[F]iințe aparte -
[A]ngelice chipuri, născute din basme,
[S]tau pe marginea lacului,
[O]glindindu-se, aidoma timpului
[L]egat de nisipul scurs dintr-o clepsidră...
[L]acrima eterului se varsă, ecoul său, strigă,
[A]pasă clapa pianului, iar tonul, pe o frecvență înaltă,
[S]pune taina grădinii din astral,
[I]risul, reflectă o cheie de metal,
[D]esluşind, prin ceața violetă,
[O] copilă...

Note pe portativ – II

*Şi visele trec...

[D]e ce plângi, femeie cu chip de copilă?
[O] să-mi frângi inima.
[R]âzi cu mine, măcar pentru o clipă;
[E] timpul să şterg din ochii tăi, lacrima…
[M]ângâiere vei găsi astfel, mereu, în cuvintele mele pline de viață,
[I]nima ta, fi-va atunci veselă, iar în privirea ta, să oglindeşti speranță;
[F]ocul inimii, se reflectă-n ochiul tău stâng,
[A]pa minții, în ochiul tău drept.
[S]ă îmi spui de ce-ți întorci privirea,
[O]ftând…
[L]ebăda, pe apă, legănându-se,
[L]asă-n urma ei, undele… iar ele, îmbinându-se,
[A]scultă unele de altele, pe sine chemându-se...
[S]clipesc, în vraja nopții, sub razele lunii,
[I]nvitând la un vals stelele, stârnind notele lirei, ca-n timpul furtunii...
[D]oar o clipă, întoarce-ți ochii, către mine,
[O]glinjoară…

Note pe portativ – III

*Cu tine, dragostea mea...

[D]oar o clipă, priveşte în apă, chipul tău;
[O]glindă, vei fi, o dată cu valsul undelor, mereu,
[R]eflectând o lebădă, albă ca laptele…
[E]şti acolo, întorcându-ți gâtul suav,
[M]işcându-l, delicat, într-o parte, apoi, cu repeziciune, desfăcându-ți aripile,
[I]nima-ți zvâcneşte, firav,
[F]ire aurii, te înconjoară, ca într-o feerică, nostalgică,
[A]uroră boreală…
[S]ălbatică, acolo, sub lumina lunii, priveşti către stele,
[O]ftând, plină de dor, încercând să zbori…
[L]a ele...
[L]uceafărul, încă te admiră, tandru şi blând,
[A]ducându-ți în noapte, o dată cu razele sale, beteală de stele…
[S]tingher, te-nconjoară, cu cereasca sa lumină,
[I]nimii tale, stârnindu-i fiori...
[D]ragă femeie, cu chip de copilă,
[O]f tu, lebădă, reflectată într-a apei oglindă!...

Note pe portativ – IV

*Tu unde mi-erai?..

[D]e unde vii tu şi de ce sentimentul că ne cunoaştem?!
[O]glindă sunt şi eu, la fel ca tine, căci prin suflet, aşa ne naştem.
[R]ăspunde-mi, întrebându-mă; vorbeşte-mi, ascultându-mă;
[E]şti străină acestor meleaguri astrale...
[M]ă întreb cum a fost posibil să pătrunzi aici,
[I]eşindu-mi în cale...
[F]iinţă, spune-mi, rogu-te, de unde venişi în viaţa mea, întocmai ca o boare,
[A]ducând lumină, sclipind în inima mea ca un licurici?!
[S]pune-mi, de ce am sentimentul că te recunosc?!
[O]are, tu ai fost mereu aici?!
[L]acrimile, nu mai vor să curgă,
[L]ibere, şiroind precum izvoarele, durerea s-o stingă;
[A]u fost de-ajuns doar vorbele tale
[S]ă le oprească, chiar şi preţ de-o clipă...
[I]nima-mi tresare, zvâcnind, cu putere,
[D]orul reapare, pieptul mi se-ncinge aşa de tare...
[O]glindă, rămâi lângă mine, că-mi eşti alinare...

Grădina mea cu trandafiri - I

Tu... Suflete…
Oglindă a mea
Fără de care…
Nu-mi pot zări reflecția…
Tu… Suflete…
Reflecție…
Întru totul,
Scânteie de viață,
Luminând, la tot pasul…

Tu... Suflete…
Îți aminteşti când păşeam împreună pe alee?
Eu îți zâmbeam şăgalnic, atunci când priveai către mine,
Doar cu ochii, strângându-mă în brațe,
În dorul care precum vântul, adie…
Ne țineam de mână,
Păşind împreună pe drumul vieții,
Ca doi orfani,
Deşi aveam în viață părinții…
Îți aminteşti, Suflete?!

Grădina mea cu trandafiri - II

Suflete,
Îți aminteşti cum tăceam amândoi,
Iar glasul naturii, alintându-ne, în şoapte,
Ne răsfira amintirile, în secvențe de tablouri, noi?!
Vântul, îşi trecea aripa-i de catifea, prin părul tău,
În timp ce priveai norii, căutând liniştea de dincolo de ei…
Eu eram atunci, în mâna-ți gingaşă, doar… trandafirul tău…
Tu erai, într-o clipită, zâna-mi dragă, - eu, doar oglinda ochilor tăi…

Îți aminteşti, suflete, când păşeam amândoi, pe aceeaşi treaptă,
Crăpată de vremuri, dar încă păstrându-şi duritatea,
Încă păstrându-şi forma,
La fel ca şi acum, când prin vorbe-i pictată?
Odihnindu-mă, preț de-o clipă, acolo, te priveam întristată,
Cu ochii tăi argintii, dar totuşi, aşa de vii!..
O mână-ți întinzi, cătând în brațe, să mă ții,
Şi totul, se schimbă, deodată…

Lacrimile mici, din colțurile ochilor tăi, devin ale mele,
Atunci… tu sufletu-mi atingi, precum un sunet duios, de nai…
Sunt doar… şoaptele tale…
Devenit-au precum vântul… atunci când dădea aripi... viselor noastre…
Eu te iubeam, tu mă iubeai…

Păşeam amândoi apoi, cu lentoare, prin labirintul timpului,
Înconjurați de verdeața sublimă a gardurilor vii,
Apoi, ne opream, preț de o clipă, să privim 'naltul cerului…
Îmi spuneai, şoptind:
"Blândețea sufletului meu, în brațe vreau să mă ții" …

Apa

"Să fiu precum apa" ... îmi repet, în gând,
Ştiind că... ea curge, suspinând,
Printre stânci,
O dată cu liniştea...
Deşi zgomotul ei tronează pretutindeni,
Ca un rege, asupra unui întreg ținut
În care oamenii trăiesc în pace, veseli,
Nu işi schimbă cursul, decât atunci când...
Atunci când rămâne ceva necunoscut,
Ca un baraj, de netrecut...
Iar apa-l umple
Ş-apoi, tinde totu'-n jur, să inunde...
Aşa şi viața omului, când i s-adună greutățile:
Urcă de mic, un munte;
Când e tânăr, ajunge la jumătatea lui;
De-acolo încep stâncile şi...
Doar apa, înfruntă pietrele...
Ş-atunci, omul, realizează de Voia Domnului,
Că nimic pe lumea asta
Nu va se înfăptui, fără de ea…

Sufletului, îi e necesară Lumina,
Dragostea,
Viața...
Fără de acestea,
Rămân… doar ... pietrele,
Sterpe ținuturi,
Fără de stăpânitori...
Omul va să înțeleagă că până şi necazurile
Îşi au rostul lor...
În drumul său spre vârful muntelui,
Bagajele, devin tot mai grele,
Fără de hrană şi de apă, totu'… devine… chinuitor
Şi de-aceea omul,
Are nevoie de Dumnezeu, în viața sa
Că astfel, se-nvață să caute virtutea…

Apa curge, nestingherită-n calea sa,
Puterea-i creşte, cu fiece piatră ce o sfarmă,
Dă formă muntelui, îl conturează…
Stâncile, de-acu' dezgolite, muiate-n apă,
Lasă să se vadă o cascadă...
Gându-mi pleacă, cu schimbări,
Repezi,
Precum apa-şi sapă cărări
În pereți de piatră, umezi,
Acoperiți de-o pătură-nverzită,
Minuscule alge,
Muşchi şi licheni,
Rădăcini, haotic răsturnate
Dar totodată, ordonate…
Printre stânci,
Căderea apei, sunete amestecate,
Ropote-nspumate,
Ecouri adânci,
Memorii… ale naturii,
Dezvăluind tainele pădurii,
Sigilate demult…
Un copil, devenind peste ani, adult,
Privea acestea,
Scriindu-le, pe foaia sa...

La ceas de sară

Ceva timp în urmă,
Amurgul schimba culori
Iar eu, priveam spre ele,
Ochii căutând s-ajungă
În locu'-n care gândurile mele
S-adună, în orizontul plin de nori...
E oare acesta… primul semn
În care… spre lăsarea nopții
Fluierul de lemn
Să-şi cânte-n vântul rece al toamnei,
Tainica poveste a singurătății?!
Ori, poate… este... primul pas
În care frunzele cad, rând pe rând,
În rotocoale, murmurând,
De parcă… stârnite de-un tainic glas
Atunci când ramurile codrului s-apleacă,
spre pământ?!

E ceas de sară...
Ş-am remarcat că totu' s-a schimbat…
Până şi pădurea ce-o ştiam de mic,
Până şi… lacul fermecat…
Oare, o să mai pot merge într-a mele locuri,
Să văd aceleaşi rândunele, făcându-şi cuiburi,
Să văd aceleaşi ciupercuțe, după ploaie,
Aceleaşi picături de cristal încă picurând,
Pământul, să-l înmoaie?!
Oare, o să pot alerga pe verdele imaşului,
Cu ața zmeului în mână,
Chiuind, de veselie
Atunci când… datorită vântului,
Se ridică-n 'naltu' cerului,
Spre norii la care caută ochii mei?!

Frumusețea interioară

Ah, tu, frumusețe interioară,
Notă muzicală
Pe-arcuş de vioară!

Hei, tu, timpule, copilule,
Suflă lin, în astă seară,
Glasul codrului, îl poartă
Pân' ce nota muzicală
Inima, va să-mi legene!

Hai, tu, toamnă blândă,
Chipul tău ți-arată-n toate
Începând cu prima frunză,
Galbenă, căzând în rotocoale,
Chiar în palmă...

Vino, dragă ploaie,
Să-nmoi pământul ars de soare,
Pân' ce aburul va să ridice-n zare,
Iar jos, pe lângă munte, zumzet de izvoare,
Printre pietre, va să ia amploare,
În ropote nălucitoare...

Ah, tu, frumusețe interioară,
Ce stai neclintită,
Ca o stâncă,
Sub povara vremii!
Eşti reamintită,
Chiar în astă seară
Şi focul, tot mai arde,
Troznind tăciunii...

Printre stele

Harta stelelor…
Ai citit vreodată
o carte plină de poeme!?
Câte pagini conținea?
Câte titluri, câte teme?!
Câte dileme aborda?
Cer înstelat…
Ar fi-un titlu minunat…
Gândeşte-te la acest fapt:
E noapte,
Auzi şoaptele lunii, stând la fereastră;
Priveşti pe geam, meditând,
Stelele-s pe cer, sclipind
Şi totul, dar totul, în jur,
Zugrăvit pe-un fundal negru,
Cu privirea
Vrând a cuprinde... fiecare stea;
Ansamblul lor,
Formând o altă lume
Care încet, te înconjoară...

Iar totul,
devine aşa de îmbietor
Încât...
din lumea ta anterioară…
nimic, nu mai rămâne...
Eşti acum printre stele;
Eşti parte a lor... iar ele...
Sunt parte a ta...
Negreşit, încă o dată
Inima ta
Va vrea
Să fie, pentru o clipă,
Acolo...
Dincolo...

Cunună de nuferi

"Ți-ai pus cunună,
Gingaşă zână ! "
Spuneau lebedele
Scuturându-şi aripile
Deasupra lacului,
Sub clar de lună
- Şi colo sus, pe cerul înstelat
Sclipea mai tare, steaua nordului,
Îmbrăcată-n razele-i de diamant…

În taina nopții,
Zâna-şi lăsă glasul
Să curgă lin, în voia sorții,
Precum izvoarele
În clipoceli,
Surâs-au vieții…
Şi zis-a ea, spre cele 'naripate viețuitoare :
" Am fost aici şi ieri… "

" Am fost aici şi ieri,
Dragele mele.
Acolo-n larg, văzut-am dalbii nuferi
Iar visele pluteau, efemere,
Prin aceleaşi flori…
Ş-atunci, împletit-au cununa,
Mâinile mele, când îi strângeam în brațe
Iar inima-mi, zburdalnică, în sentimente,
Căutând să se răsfețe,
Chematu-v-a-n bătăi intense,
Întocmai ca ş-acuma,
În clipa-n care amintirea
Va să dureze… pentru totdeauna… "

Înflorind în taina nopții

Cândva, cristale din stele
Cădeau…
Pe-atunci, zânele bune,
În visele mele,
Dansau…

Sub desfătarea lor,
Un trandafir,
Îşi desfăcea, încetişor,
Petală cu petală,
Un suspin,
Înflorind, în taina nopții…

Undeva, norii acopereau lumina,
Cu mantaua lor, de blană
Şi deodată, luna
S-arăta că-i plină
Când işi puse a sa mână
Pe-o vioară…
În razele sale
Cântat-a notele
Pe stelele
Strălucitoare…

Vântul, sufla, lin,
Apoi, din ce în ce mai tare,
Ca un zbir…
Nimeni şi nimic
Nu-i sta în cale,
Decât trandafirul,
Cândva boboc,
De-acum, cam mare…
…
Dar… ce păcat!!

Preț de-o clipă
Înflorit-a-n veselia razelor de lună plină,
- Iar ființa sa, deşi sublimă,
Veştejitus-a-n agonia clipelor,
Când vântul pregătea furtună...
Cândva, bobocul, verde, în grădină,
Căuta-n tot locul să ş-arate regeasca-i haină
Iar acum, la bătrânețe,
Petalele-şi scutură,
De tristețe…
Că va pleca...

Cândva... cristale din stele,
Cădeau..
O dată cu petalele
Ce-n suflarea vântului,
Precum zânele,
Fericite,
Dansau...

O clipă în care să-mi amintesc de primăvară

Ah, da… îmi amintesc de primăvara
În care toate-s înverzite
Şi-n care ghioceii, ca-ntr-un basm, aievea,
Împletesc cununi de mărțişor
în pieptul tinerelor iubite…
Oare… ele or fi iubitele primăverii,
Zâne cu ochii de jad
Zăriți de sub voalul lung,
Amestecat cu părul des, lăsat în jos
precum acele sălcii,
Deasupra apei, în amurg,
Luând nuanțe de smarald?!
….
Într-o clipă, se schimbă vuietul vântului
Iar ochii-mi se ridică
Pe-o paletă, să cuprindă
Culorile orizontului…
Oare, la apus de soare,
Cântă-n codru cea privighetoare,
Încântând cu trilurile sale
Fel şi fel de vietuitoare?!

Uite! Măcăind, copiii,
Se ascund, pe după trestii!
Ah, hazliii!
Fiecare, rând pe rând,
Va sta la numărătoare…

Eu, oare…
Zâmbetu'… un' să mi-l ascund?!
Aş dori… poate într-o floare
Iar când va să-şi deschidă-n gingăşia ei,
Lumi ascunse, din petale,
Să sclipească-n razele de soare
Precum apa bălții, în amurg,
Atunci când printre trestii, sunete s-aud,
Anunțând, în coruri, sfârşitul zilei celei dintâi,
În care lişițele-şi chemară puii,
c-un cvartet de-alint…
Iar primăvara-mi spune mai mereu:
“ Te rog să mai rămâi! "

Dimineața

Izvorul curge liniştit
Printre pietrele mărunte.
Îşi urmează calea, neobosit,
Lăsând în urmă… doar ecouri,
Clinchete melodioase,
Ce s-adună, laolaltă,
Răsărind, din miez de munte,
Fredonând, în coruri,
Pe frecvențe joase,
Sunetul sublim, de apă...

Ş-atunci, prins-a viață,
Parcă totul!!
Iată cum s-adună, dis de dimineață,
Tot norodul!!!
Cu mic, cu mare,
Vin să se-ntrunească-n vale,
Fel şi fel de viețuitoare...

Iar luna,
Ca nebuna
Ş-aruncă din cer, cununa,
Ascunzându-se-ntre dealuri,
Murmurând întruna
Că nu stă să vadă soarele, într-acele locuri…
Şi se duse dar… pe alte plaiuri
Când tăcură, de îndată, micii greieri...
...
Păsărelele, voioase,
Se scoboară spre lumină,
Cinstind-o în triluri 'nalte, drăgostoase,
Zise de la inimă
- Şi mare le-a fost bucuria
Când… dând din aripioare,
Gustară feeria
Primelor raze de soare!..
Încântate, se agită,
Bucurându-se, preț de-o clipă,
Că de-amu e dimineață
- Şi totu'-n jur, prinse viață,
Colo-n munte, la izvoare...

Zumzet

O dată cu primul strop de apă,
Picurară alții, în preajmă,
Iar brazii, încă mai poartă smaraldul…
- Şi-a vântului şoaptă,
Te cheamă...
Te cheamă să asculți zumzetul...
Zumzetul ploii celei dintâi
Şi a celei de pe urmă...
Lacrimile, deşi îți curg, pe față, şiroi,
Căutând la inima-ți îndurerată, să ajungă,
Răzbat, în ecouri, vii şi moi,
Cercuri de lână, scurse dintr-un ghem deşirat
În vreme de lună plină,
Umbre, fără de urmă...

C-un zumzet, vântul îşi trimite suflarea
la ceasul tainic al nopții
Alături de luna plină
ce-n zare-o privesc, hulpavi, lupii,

Apoi, crengile brazilor aprig troznesc
- Şi-ndată, nălucile vremii pornesc
Pe-acelaşi drum forestier,
Pe care păşeai odată...
Totul se reduce la visul efemer
În care natura, sub razele dalbe-ale lunii, se scaldă,
La fel ca zânele, colo-n poiana minunată,
Pleznind în joacă tălpile de suprafața apei, mată,
Oglindă fără de care chipurile nu s-ar putea privi…
Reflecții ... oare, a clipelor trecute,
ce nu vor mai fi?!

Şi totu' c-un zumzet se termină...
Preț de o clipă, cade o lacrimă...
Rămâne... vântul… acolo-n pădure,
În locul în care păşeai... căutând alinare…

Simfonia Naturii

Întrebat-am
Sufletul meu
De şi-ar dori s-asculte,
În zori de zi,
Un cântec dulce
Şi răspuns-a-mi el
Dintr-un colț stingher
Ca i-ar plăcea
S-asculte Simfonia Naturii,
Căci liniştea,
E pacea
Iar pacea-i dragostea,
Dragostea-i viața,
Scânteia cerească, a firii...

Iar eu, oglindind tot,
Am început să-l reflect,
Aşa cum pot,
Imperfect...

Şi de-odată,
Notele-mi prinseră viață...
Era viața sa,
Era viața mea,
Erau viețile oamenilor,
Cu tot cu tainele lor,
Dar… nu toate
Ci… o infimă parte,
Reflectând, amețitor,
Culori vii, pictate-n note,
Preschimbându-se-ntre ele,
Uimindu-mă c-un dans fermecător...
Era un dans al naturii
În care toate elementele, vibrând,
Îmi încântară ochii,
Lăsându-mă-n delir, visător;
....
Ochii mei, oglindeau…
Simfonia Naturii...

Notă:

Inițial, aceste scrieri au fost publicate într-un proiect numit „Poeme de demult” ,
în perioada anilor 2005-2009.

Ca formă de început, toate textele au fost concepute în limba engleză, traducându-le ulterior.

Această carte reuneşte o micuță colecție de texte care subliniază primii mei paşi pe calea artistică, vizând domeniul literaturii din perspectiva personală, în încercarea de a exprima lumea mea interioară prin poezie şi proză... - o dorință de a împărtăşi celorlalți o părticică din universul meu.

Ceea ce am dorit să subliniez este capacitatea creativă pe care noi, oamenii, dacă ne-o cultivăm, vom sădi în sufletele altora bucurie. Consider că este important ca aceste aptitudini să fie dezvoltate printr-un proces continuu, urmând a se parcurge alte stadii, şlefuind sufletul prin intermediul artei.

Titlul cărții se referă la modul în care un suflet percepe viața în diferite aspecte, fiecare fragment devenind astfel ca o incursiune într-o viziune proprie, artistică: file dintr-un jurnal personalizat.

Sper ca unor oameni, să le aducă o bucurie în suflet, citind acest jurnal sufletesc!..

ANEXĂ

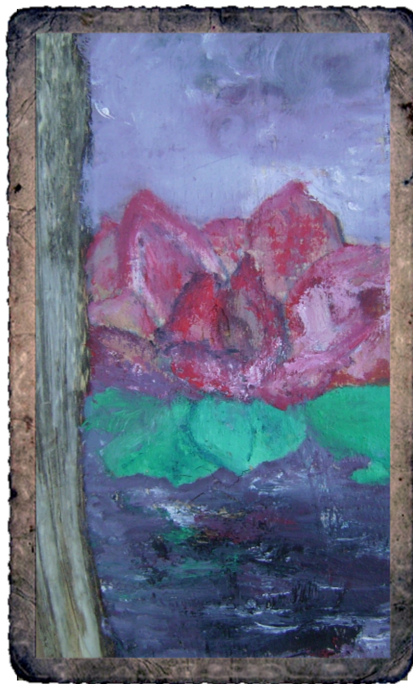
Galerie Pictură

***Picturi realizate între anii 2007 - 2012**

Miniaturi - Pictură în ulei

“Nelinişte"

“Dorință"

“Speranță"

Miniaturi - Pictură în ulei

“Idee izolată"

“Destin"

“Stil vestimentar
- Modă Vintage"

Miniaturi - Pictură în ulei

“Fiică a mării"

“Zi cețoasă pe insulă"

“Slujnica"

Miniaturi - Pictură în ulei

“Sărmanele victime ale eutanasiei"

“Peştera"

“Nud - Zi ploioasă"

Miniaturi - Pictură în ulei

“Fiul nimănui"

“Florăreasa"

“Ducesa"

Miniaturi - Pictură în ulei

“Moara de vânt"

“Bătut de vânt"

“Muza - Daphne"

Miniaturi - Pictură în ulei

“Contesa"

“Soția fermierului"

“Un înger"

Miniaturi - Pictură în ulei

“Nuduri - Ea visează"

“Nuduri - Erotism - Preludiu"

“Nuduri - Femeie din Coreea"

Miniaturi - Pictură în ulei

“Nuduri
- Gândeşte în roz"

“Nuduri - Pozând
pe o stâncă"

“Nuduri - Secrete"

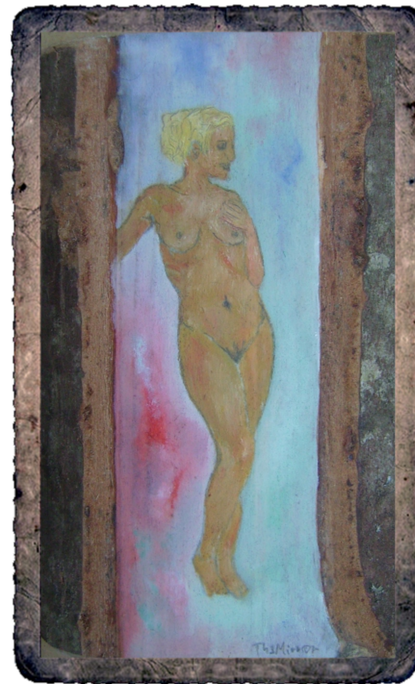
Miniaturi - Pictură în ulei

“Nuduri - Hiena"

“Nuduri - Iar vântul
a fost iubitul ei.."

“Nuduri - Amanta"

Miniaturi - Pictură în ulei

“Nuduri - Cascada"

“Nuduri - Sirena"

“Povestitoarea"

Miniaturi - Pictură în ulei

"Păstorul cel bun"

"Corabie pe mare"

"Cugetând la țărm"

Miniaturi - Pictură în ulei

“Marinarul cel urât"

“Scenă fantastică"

“Creionul tâmplarului"

Miniaturi - Pictură în ulei

“Creioane colorate"

“Ținând un creion în mână"

“Creioane colorate - cerate"

“Mână încercând să schițeze"

Miniaturi - Pictură în ulei

“Amintirile unui pictor"

“Amestecând culori ca să picteze amurgul"

“Creion grafit
- vârf rupt"

Miniaturi - Pictură în ulei

“Creion şi ascuțitoare"

“Schițând copilăria"

“Creion grafit
pregătit să deseneze"

Miniaturi - Pictură în ulei

“Natură statică - secvență"

“Creion ciudat - sculptat"

“Perie curcubeu
- curs natural"

Miniaturi - Pictură în ulei

“Iubiți pentru o eternitate"

“Căprioara rătăcită"

“Bunicul"

“Fortăreața"

Miniaturi - Pictură în ulei

“Corabie pe timp de furtună"

“Podul"

“Corabie sosind la țărm"

Miniaturi - Pictură în ulei

“Sirena"

“Turnul"

“Zâna din vise"

Miniaturi - Pictură în ulei

“Colecție - NORI"

Miniaturi - Pictură în ulei

"Colecție - NORI"

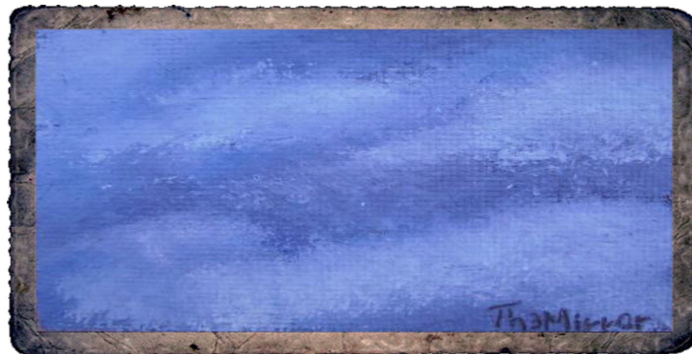

Miniaturi - Pictură în ulei

“Colecție - NORI"

Miniaturi - Pictură în ulei

“Colecție - NORI"

Miniaturi - Pictură în ulei

“Colecție - NORI"

Miniaturi - Pictură în ulei

“Colecție - NORI"

Miniaturi - Pictură în ulei

"Colecție - FLORI"

Miniaturi - Pictură în ulei

“Colecție - FLORI"

Miniaturi - Pictură în ulei

"Colecție - FLORI"

Miniaturi - Pictură în ulei

"Colecție - FLORI"

Miniaturi - Pictură în ulei

“Colecție - FLORI"

Miniaturi - Pictură în ulei

“Colecție - FLORI"

Miniaturi - Pictură în ulei

"Colecție - FLORI"

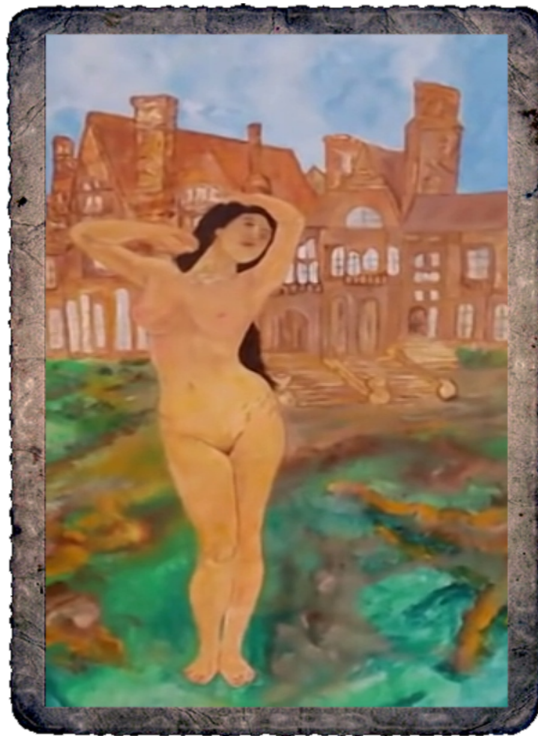

"Dragoste"

Pictură în ulei

“Visul micuței"

“Nud - Vila"

Pictură în ulei

Pictură în acuarelă

“Balerinele" (tablou neterminat)

“Trepte către Rai"

Miniaturi - Artă decorativă - Pictură în ulei

"Dealurile"

"Monocromatic - Pictând o piatră"

"Râu montan"

Miniaturi - Artă decorativă - Pictură în ulei

"Broscuța amuzantă"

"Peisaj de munte"

"Monocromatic - Cascada"

Cuprins:

Această carte este integrată
în proiectul
„UNIVERSUL ARTEI“

www.universulartei.com

www.theuniverseofart.com

Despre autor:

Petrea Marian Iulian
[Th3Mirr0r]
(*1981)Bârlad, România

Artist polivalent, înrădăcinat de Artă, un student al vieții. Un filozof, visător, copil şi bătrân, lucrând împreună pentru a crea şi dezvolta universul artistic.

El întotdeauna conduce ARTA către un alt nivel, mai evoluat, plecând chiar şi de la înțelegerea unui asemenea concept.

De-a lungul vremii, a creat peste 40 de ore de muzică, dintre care 14 ore predominant genul ambiental, orchestral şi simfonic. Un muzician, conectând sunete prin sufletul său, plasând note pe portativul universului.

Continuă să studieze desenul şi pictura, creând lucruri atât de minunate, dezvoltând structurile mai departe, fără a rămâne credincios doar unui stil singular sau vreunei tehnici – fără a lua în considerare doar utilizarea unui mediu specific pentru desen sau pictură, nici măcar nu prezintă ca subiecte de studiu, tematici singulare!.. El face toate acestea, cu dragoste pentru artele vizuale, dorind să reprezinte prin intermediul desenelor sau picturilor sale o lume minunată!

Un scriitor excelent! Dragostea pentru poezie sau proză este o manifestație clară a unui suflet care într-adevăr Simte lumile interioare şi exterioare, care se cufundă cât mai adânc în misterele vieții şi naturii, cu înțelepciune şi chiar credință în sufletul uman. La fel ca şi în cazul desenului şi picturii, nu se limitează stilurilor singulare, ci chiar mai mult, creativitatea sa este prezentă cu o viziune aparte. Viziunea sa este de a scrie [în special poezie], despre orice, de la cântece de leagăn, la poveşti de adormit copiii, de la fantastic, la realism, de la viață, la moarte, de la natură, la religie. Prin excelență, autodidact, filozof al vremurilor!..

El este de asemenea şi un grafician/designer; dorința sa de a cunoaşte acest domeniu, nu se opreşte de la particularități date de fotografie, ori poate grafică bi/tri-dimensională, - extinzând totul către web design şi chiar mai departe, o viziune imensă de a combina tot ceea ce cunoaşte sau învață, într-o unitate, creând design-uri multiple. Încă se mai antrenează spre a folosi diverse programe de grafică, pentru a avea destule cunoştințe despre editarea grafică şi chiar doreşte să creeze videoclipuri sau filme, într-un viitor apropiat sau îndepărtat, ca prin ele să aducă la viață tot ceea ce uneşte - Arta, drept un tot unitar: desen, pictură, grafică, muzică, poezie şi proză.

Un artist unic!

Tot ceea ce trebuie să faceți este să-l descoperiți!..

UNIVERSUL ARTEI
www.universulartei.com

ISBN 978-606-624-775-7